

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 maja 2014 r. zażalenia **W. P.** na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 kwietnia 2014 r. w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 stycznia 2008 r.

p o s t a n a w i a:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia osobistego wniosku **W. P.** o wznowienie postępowania, po stwierdzeniu, że wniosek ten zawiera, nieuzupełniony w wyznaczonym terminie, brak formalny polegający na jego niesporządzeniu i niepodpisaniu przez adwokata. W zarządzeniu zauważono, że wyznaczony dla skazanego obrońca z urzędu nie znalazł podstaw do wystąpienia z tym wnioskiem.

W zażaleniu złożonym na przytoczone zarządzenie **W. P.** zarzucił, że wyznaczony mu obrońca z urzędu wykonał swe czynności przy pomocy substytuta, a ponadto swą opinię o braku podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie oparł wyłącznie na „uzasadnieniu wyroku”. Podnosząc w dalszej części argumenty zwalczające słuszność skazującego go prawomocnego wyroku, wniósł o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Żadnego potwierdzenia w stanie sprawy nie znalazł wysunięty w nim zarzut niewywiązania się z obowiązków obrończych przez wyznaczonego skazanemu obrońcę z urzędu. Obowiązki te wykonał adwokat upoważniony przez wyznaczonego z urzędu obrońcę, którego z kolei upoważnienie do obrony nie zostało ograniczone w zakresie możliwości udzielenia dalszego pełnomocnictwa. Nie odpowiada również rzeczywistości stwierdzenie zażalenia, że wydanie opinii o braku podstaw do wznowienia postępowania obrońca poprzedził zbadaniem jedynie „uzasadnienia wyroku”. O przeciwieństwie powyższego świadczy nie tylko treść sporządzonej opinii, ale choćby i zawarta w sprawie informacja o wglądzie obrońcy w akta sprawy i wykonaniu ich fotokopii praktycznie w całości. Nie budzi również żadnych zastrzeżeń dbałość, staranność i rzetelność opracowania przez obrońcę stanowiska w sprawie. Podsumowując, należy stwierdzić, że skazanemu udzielono z urzędu realnej pomocy prawnej, a stanowiska tego nie może zmienić fakt wydania przez obrońcę opinii o braku podstaw do wystąpienia z wnioskiem o wznowienie postępowania, jak oczekiwał skazany. Stosownie do treści art. 84 § 3 k.p.k. w uprawnieniach wyznaczonego z urzędu obrońcy mieści się wszak zarówno sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania, jak i poinformowanie o braku podstaw do złożenia tego wniosku.

Godzi się podkreślić, że wniosek o wznowienie prawomocnie zakończonych postępowania jest wysoce sformalizowanym, nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, co oznacza, że tylko podmiot dysponujący fachową wiedzą i umiejętnościami – jakimi nie dysponuje strona postępowania – jest w stanie ocenić warunki do wystąpienia z tym wnioskiem, a następnie sporządzić go zgodnie z wymogami prawa (art. 545 § 2 k.p.k.). Brak formalny, jakim dotknięty jest osobiście sporządzony przez skazanego wniosek (nieuzupełniony w wyznaczonym terminie), stanowi zatem jednoznaczną przeszkodę do jego rozpoznania. Z tego też powodu argumenty zażalenia negujące ocenę dowodów, przyjętą w prawomocnym wyroku skazującym, pozostają całkowicie poza polem rozważań Sądu Najwyższego.

W powyższej sytuacji, nie znajdując żadnych przesłanek do podważenia zaskarżonego zarządzenia, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

